

Satu Taika-pöydästä.

Asuipa muutamassa pikku kaupungissa köyhä räätäli vaimonsa ja kolmen poikansa kera. Näistä pojista kaupungissa yleensä vanhinta kutsuttiin Pitkäksi, keskimmäistä Paksuksi ja nuorinta Tuhmaksi. Vanhimmasta tuli puuseppä, keskimmäisestä mylläri ja nuorimmasta sorvari. Kun Pitkä pääsi opista, lähti hän maailmaan hankkimaan työn ansiota. Pitkät ajat hän sai kuleksia ilman työtä. Niin hän kerrankin astellessaan tietä pitkin alla päin, pahoilla mielin saapui kauniiseen metsään. Siellä hän kohtasi pienen miehen, joka tervehti häntä ja kysyi: „No, poikasen! Mihin matka? Mikäs sua vaivaa, kun nävttät niin alakuloiselta?“ „Minua vaivaa työn puute“, virkkoi poika suru mielin. „Mitäpä käsityötä sinä taidat?“ „Olen puuseppä.“ „No

tuleppa sitten luokseni; kyllä minulta työtä saat!"

Tuskin he olivat kulkeneet sata askelta, kun saapuivat kauniiseen taloon, joka oli sankan havumetsän peitossa. Sinne mies vei puusepän sällin. Sisään astuessaan tuli heille vastaan vanha mummo. Hän tervehti ystävällisesti ja kattoi pöydän, jolla oli yltä kyllin kaikellaista hyvää ruokaa ja juomaa.

Nuori puuseppä oli sangen mieltynyt oloonsa. Hän teki työtä niin ahkerasti, ettei mestari voinut suinkaan laiskuutta valittaa. Mutta jonkun ajan kuluttua tämä kumminkin laittoi hänet menemään.

Pois lähtiessään Pitkä kumminkin sai mestariltaan palkaksi sievän pöydän. Tämän pöydän vain tarvitsi asettaa lattialle ja lausua kolmasti: „Taika-pöytä, täytyppä!“, niin kohtapa oli pöytä täynnä kaikellaista herkkua, mitä vain halutti.

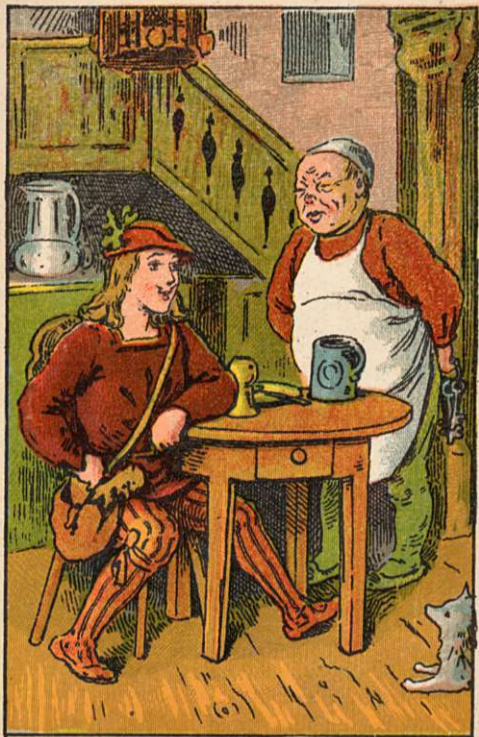
Pitkä otti ilomielin vastaan pöydän ja lähti pöytä kainalossa tyytyväisenä kulkemaan edelleen kotiansa kohti. Matkan varrella pöytä aina hänelle tarjosi hyvän aterian, milloin poika vain lausui sanansa.

Nyt hän jo oli saapunut niin liki kotiansa, että yhdessä majatalossa vain vielä oli levättävä. Siinä hän jätti pöytänsä isännän huostaan. Mutta sitä ennen isäntä oli avaimen reijästä nähnyt, miten poika pöytänsä ääressä herkuteli. Kun isäntä näin tiesi pöydän salaisuuden, oli hän sangen hyvillään saadessaan pöydän huostaansa. Seuraavana aamuna, kun pojan piti lähteä edelleen vaeltamaan, piiloittikin isäntä oikean pöydän ja antoi pojalle toisen saman näköisen. Pitkä lähti iloisna kulkemaan kotia kohti aavistamatta mitään petosta. Ilomielin omaiset hänet ottivat kotona vastaan ja hän kertoi isälleen pöytänsä salaisuuden. Isä kumminkaan ei ottanut uskoakseen moista kummaa. Sen vuoksi poika pani pöydän lattialle ja lausui kolmasti: „Taika pöytä, täytyppä!“ mutta eipä pöytä täyttynytkään. Ja vanha räätälimestari virkkoi pojalleen: „Voi sinua, tuhma Jussi, oletko maailmalla vain oppinut isääsi petkuttamaan? mene tiehesi, äläkä tee itseäsi naurrettavaksi!“

Sillä välin oli paksu myllärikin päässyt opista ja lähti ulos maailmaan. Hän kohtasi samaisen pienen miehen ja pääsi tälle työhön. Kun hän oli isän-

täänsä uskollisesti, taitavasti ja ahkerasti jonkun aikaa palvellut antoi tämä hänelle muistiksi aasin. Aasillapa oli sellainen ominaisuus, että kun sille lausui: „aasi, nosta häntääsi!“, niin se alkoi tiputtaa kultarahoja, minkä kerkesi poimia.

Mutta myllärin sälli saapui myöskin saman petollisen majatalon isännän luoksi. Siellä kun hänen piti maksaa, kävi hän ensin aasiltaan rahoja hake-massa. Mutta isäntäpä kurkistikin tal-lin ovelta, ja näki loihtutempun. Toi-sena aamuna kun myllärin piti lähteä, otti hän aasin mukaansa. Mutta eipä se ollutkaan oikea aasi, vaan sen oli viekas isäntä taas ottanut omaan huos-taansa ja jättänyt myllärillemme tavallisen aasin. Petosta aavistamatta Paksu saa-pui kotiinsa. Nyt hän tahtoi kotivä-elle näyttää aasinsa taikavoimaa, ku-letti aasin huoneeseen ja kun kaikki o-livat koolla hän lausui: „aasi, nosta hän-tääsi!“ Mutta sieltä tipahtikin jotain muuta kuin kultakolikoita. Ja kaikki tekivät Paksusta pilaa.

Olipa taasen vuosi vierähtänyt. Tuh-makin oli oppiaikansa päättänyt ja lähti ulos maailmaan. Tuhmalle kävi, kuten hänen veljilleenkin. Hän pääsi työhön

samaisen pienen miehen luo. Pois läh-
tiessä isäntä hälle virkkoi: „Lahjoit-
taisimpa sullekin jotain, vaan kun sua
ihmiset Tuhmaksi kutsuvat, niin en
tiedä mitä antaisin. Ota nyt kummin-
kin tämä pussi. Tämän sisässä on
taika-sauva, jolla on se ominaisuus että
kun sille lausuu: „Sauva ulos pussista!“,
niin heti sauva alkaa hyppiä ilmassa
ja alkaa vastustajaasi paukuttaa paka-
roille niin että savu tupruaa, eikä lak-
kaa ennen kuin taas sille lausuu että:
„Sauva piile pussihin!“.

Sorvari sanoi suuret kiitokset lah-
jastaan ja lähti taivaltamaan kotiaan.
Sauvansa apua hän ei tarvinnut ennen-
kuin saapui samaan majataloon, jossa
hänen veljensä olivat tulleet petetyiksi.
Siellä isäntä piti hauskaa ystävineen.

Makuulle mennessään sorvari pani
pussin pään alaisensa viereen. Kun i-
säntä luuli hänen nukkuvan, aikoi hän
tulla varastamaan pussin, mutta oli tus-
kin ehtinyt siihen koskea, kun poika
virkkoi: „Sauva ulos pussista!“ Sa-
massa sauva hyppäsi pussista isännän
taakse ja alkoi tätä paukuttaa paksuille
pakaroille niin että savu tuprusi. I-
säntä parka parkui ja ulvoi tuskissaan
ja pyysi sorvaria vapauttamaan hänet

moisesta lystistä Kun isäntä oli luvannut antaa takaisin varastetun pöydän ja aasin, käski poika vihdoin saavuttaa puolemaahan pussiin ja isäntä vähissä hengin, housut repaleisina pääsi vapaaksi muokista. Isäntä antoi sitten pojalle taika-pöydän ja taika-aasin takaisin.

Nyt sorvari tyytyväisenä istahti aasin selkään, otti pöydän ja pussin mukaansa ja lähti kotia.

Sielläpä vasta riemu syttyi, kun veljet saivat varastetut lahjansa takaisin. Eikä he koskaan enää sorvaria tuhmaksi kutsuneet, sillä hän oli näyttänyt olevansa heitä viisaampi.

